

a na dítě 50 Kč. Rekursní soud odmítl návrh na placení výživného nezletilému dítěti, máje za to, že stanovení výživného pro nezletilé manželské děti přísluší nespornému soudci.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Žalovaná nežádala za ustanovení výživného ve smyslu § 141 obč. zák. a nešlo ani o nárok nezl. dítěte na poskytování výživy ve smyslu citov. zákonného ustanovení, o konečnou úpravu výživného nezletilého dítěte, o které arci jest jednati a rozhodovati v řízení nesporném, nýbrž jde o návrh žalované, který učinila za sporu o rozvod a jímž se domáhala povolení prozatímního opatření ve smyslu § 382 čís. 8 ex. ř. jako žalobcova manželka, by žalobce byl přidržen platiti výživné pro ni a dítě. O této prozatímní úpravě výživného i pro nezl. dítě po dobu, než spor bude ukončen, nepřísluší však rozhodovati nespornému soudci, nýbrž soudci procesnímu podle § 387 ex. ř., který, přihlížeje k ustanovení § 382 čís. 8 ex. ř., právem přiřkl žalované straně výživné pro ni i dítě, pokud je bude míti ve výživě a výchově.

Čís. 11693.

Nebyl-li některý ze zástavních věřitelů obeslán k rozvrhovému roku (§ 209 ex. ř.), dotýká se to jen jeho a nemůže si proto stěžovati jiný zástavní věřitel.

(Rozh. ze dne 21. května 1932, R II 154/32.)

K rozvrhovému roku nebyla předvolána knihovní věřitelka Občanská záložna. Rekurs jiné knihovní věřitelky Živnostenské záložny rekursní soud zamítl. Důvody: Pokud jde o rekurs Živnostenské záložny není tento knihovní věřitel k rekursu oprávněn, neboť okolnost, že nebyl jiný zástavní věřitel k likvidačnímu roku obeslán, dotýká se jen tohoto opomenutého věřitele, neboť jen jeho právo bylo porušeno a jen tento si může proti tomu stěžovati.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu poukázav k důvodům usnesení rekursního soudu.

Čís. 11694.

Směnečný zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928.

K podpisu směnky zmocněncem nevyžaduje se plná moc k podpisu určité konkrétní směnky, nýbrž stačí plná moc k podpisu směnek.

(Rozh. ze dne 21. května 1932, Rv II 247/32.)

Žalovaná výslovně zmocnila plnou mocí ze dne 25. října 1927 Eduarda G-a, by za ni akceptoval směnky do jakékoliv výše a v plné moci žalované. Směnky, o něž tu jde, byly přijaty Eduardem G-em za žalovanou. Směnečný platební příkaz byl ponechán o b ě m a n i ž š í -

mi soudy v platnosti. Odvolací soud uvedl v otázce, o níž tu jde v důvodech: O tom, zda jest k podpisu směnky zmocněním třeba plné moci znějící na podpis určité směnky, či zda stačí plná moc k podpisování směnek vůbec, neobsahuje § 102 směn. zák. předpisu a platí tu proto i za platnosti nynějšího zákona směnečného ustanovení § 1008 obč. zák., jenž výčetmo uvádí případy, ve kterých se vyžaduje zvláštní plná moc směřující k uzavření určitého jednotlivého obchodu. Ježto § 1008 obč. zák. o převzetí směnečných závazků vůbec se nezmiňuje, jest z toho vyvozovati, že zmocnění k podpisu směnky nemusí směřovati k podpisu určité v plné moci uvedené směnky, nýbrž stačí zmocnění k podpisu směnek vůbec. Byl tedy Eduard G. na základě plné moci ze dne 25. října 1927 zmocněn k podpisu zažalovaných směnek jménem odvolatelky.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Jest přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že není třeba, by se zmocnění týkalo konkrétní směnky. Jak vyplývá z důvodové zprávy k § 102 sm. zák. bylo ustanovení zákona ze dne 19. června 1872 čís. 88 ř. zák. (Jasiňského novela) jen částečně převzato do ustanovení § 102 sm. zák. Ostatně již podle onoho zákona nebylo zapotřebí, by zmocnění k podpisu směnek znělo na určitou konkrétní směnku, a jsou liché proto závěry dovolatelky, vyvozené z mylného tohoto předpokladu. Opačný právní názor nelze vyvozovati ani z toho, že § 102 sm. zák. mluví o zmocnění k podpisu směnky a nikoliv směnek, neboť směnečný zákon mluví všude jen o směnce v čísle jednotném.

Čís. 11695.

Je-li vlastnické právo dlužníkovu k nemovitosti, na niž se vede exekuce vnučenou dražbou, omezeno povinností, odevzdati nemovitost jednomu z dětí, jest i dlužník oprávněn k rekursu proti usnesení povolujícímu exekuci.

Zákaz zcizení, založený mezi osobami uvedenými v druhé větě § 364 c) obč. zák. a zapsaný do pozemkové knihy, brání nejen dobrovolnému, nýbrž i exekučnímu zcizení (ovšem kromě věřitelů, kteří zápisu tohoto zákazu předcházejí). Lhostejno, že omezení vlastnického práva dlužníka bylo v pozemkové knize zapsáno dříve, než vstoupila v platnost třetí dílčí novela, jde-li o pohledávku třetí osoby vzniklou teprve za platnosti § 364 c) obč. zák., kdy zákaz zcizení v pozemkové knize byl již zapsán. Lhostejno, že omezení vlastnického práva dlužníka jest v pozemkové knize jen poznamenáno, nikoliv vloženo.

(Rozh. ze dne 23. května 1932, R I 324/32.)

Soud první stolice povolil vymáhající věřitelce exekuci pro její vykonatelnou pohledávku vnučenou dražbou nemovitostí, zapsaných ve vložkách čís. 16, 163 a 224. Dlužnice napadla toto usnesení, pokud exekuce byla povolena na nemovitosti, zapsané ve vl. čís. 16 a 163